

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по постъпила жалба от М. К. Ст., ЕГН *****, с адрес гр.София, ул.***, против наказателно постановление №22-4332-028827/19.01.2023 г., издадено от Началник Група в СДВР, ОПП-СДВР, с което на основание чл.185 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 20 лева, за нарушение на чл.20, ал.1 от ЗДвП; и на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП са наложени две административни наказания: глоба в размер на 70 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец, за нарушение на чл.123, ал.1, т.3, б.„в“ от ЗДвП.

Жалбоподателят оспорва процесното НП като незаконосъобразно издадено, при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила – на чл.42, ал.1, т.4, във вр. с чл.57, ал.1, т.5 и т.8 от ЗАНН; на чл.52, ал.4 от ЗАНН; чл.53, ал.1 и ал.2 и чл.54, ал.1, т.2 и т.3 от ЗАНН. Оспорва изложената фактическа обстановка в АУАН и НП по отношение и на двете вменени нарушения, които счита за недоказани от обективна, субективна страна и относно авторството на деянието.

Моли съда да отмени процесното НП на посочените основания в жалбата.

Жалбоподателят не се явява и представлява в съдебно заседание. Не взема допълнително становище по същество на делото.

Ответната страна по жалбата в лицето на АНО: Началник Група в СДВР, ОПП-СДВР, не се представлява в съдебно заседание и не взема становище по наведените възражения в жалбата и по същество на правния спор.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН и от лице, притежаващо активна процесуална легитимация да обжалва НП. Процесното НП е връчено лично на жалбоподателя на 21.03.2023 г., видно от отразената разписка за връчване върху него. Жалбата е подадена на 30.03.2023 г., съгласно отразената дата на поставения входящ номер върху нея, т.е. в законоустановения 14-дневен преклузивен срок по чл.59, ал.2 от ЗАНН за обжалване на НП, считано от датата на връчване. С оглед на горното, жалбата се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства се установява следната фактическа обстановка:

Административнонаказателното производство против жалбоподателя Ст. е започнало със съставяне на АУАН, Серия АД, бл.№201717 на 12.12.2022 г. от мл.автоконтрольор при ОПП-СДВР – Ант. Сп. Ст., в присъствието на

двама свидетели: Д. Г. М. /свидетел-очевидец, присъствал при установяване на нарушението/, и Ст. Ант. Д. /присъствал при установяване на нарушението и съставяне на акта/, затова, че:

На 28.12.2021 г., около 18:08 часа, в гр.София, по ул.“Асен Йорданов“ към бул.“Шипченски проход“, неизвестен водач на лек автомобил „Хонда“, с рег.№***, поради недостатъчен контрол върху МПС, допуска ПТП в лек автомобил „Киа“, с рег.№***, след което не остава на мястопроизшествието, при наличие на разногласия относно вината за ПТП.

Актосъставителят отразил, както следва: че АУАН е съставен на основание чл.40, ал.1 и ал.4, че от нарушението са претърпени имуществени вреди, описани в Протокол за ПТП за МПС „Киа“, с рег.№***, както и иззетите като доказателства – декларация и контролен талон.

АУАН е предявен и връчен лично на жалбоподателя на 12.12.2022 г., с отбелязване в него, че има възражения по направените в него констатации. Жалбоподателят се възползвал от правото си по чл.44, ал.1 от ЗАНН да представи писмени възражения в законоустановения 7-дневен срок пред наказващия орган, в които изложил аналогични на посочените в жалбата основания.

Въз основа на направените констатации в АУАН, Началник Група в СДВР, ОПП-СДВР, издал против жалбоподателя обжалваното НП №22-4332-028827 на 19.01.2023 г., с което му наложил административни наказания, както следва:

1.На основание чл.185 от ЗДвП - административно наказание глоба в размер на 20 лева, за нарушение на чл.20, ал.1 от ЗДвП;

2.На основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП - административно наказание глоба в размер на 70 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец, за нарушение на чл.123, ал.1, т.3, б.“в“ от ЗДвП.

Изложената фактическа обстановка се установява от събраните по делото гласни доказателства: показанията на свидетеля Ант. Ст.; от приобщените по делото писмени доказателства, а именно: процесните АУАН и НП; писмена декларация от Д. Г. М.; Протокол за ПТП с рег. №13286/28.12.2021 г., ведно със скица на ПТП към него; писмени възражения по реда на чл.44, ал.1 от ЗАНН; два броя докладни записки; справка картон на водач; Заповед №8121к-13140/23.10.2019 г., ведно с акт за встъпване в длъжност на АНО, и Заповед №2181з-1632/02.12.2021 г., и двете издадени от министъра на вътрешните работи.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема за установено следното от правна страна:

АУАН и НП са издадени от компетентни органи, съгласно приложенияте по делото три броя заповеди, в изпълнение на делегираните им правомощия по закон, в кръга на техните функции и по предвидения в закона ред и форма, както и в сроковете по чл.34 от ЗАНН.

Съдът намира, че в хода на досъдебното производствено са допуснати съществени по тежест нарушения на процесуалните правила, регламентирани в разпоредбите на чл.42, т.4 и т.5 и на чл.57, ал.1, т.5 и т.6 от ЗАНН, с оглед на което направените възражения в жалбата, се явяват основателни. Направеното словесно описание в АУАН и НП не покрива критериите на закона за наличие на коректно и пълно описание на нарушението и на обстоятелствата, при които е извършено, доколкото не става ясен, нито безспорно установеният от събраните по делото доказателства механизъм на настъпване на процесното ПТП, нито кои законови задължения не е изпълнил виновният участник в ПТП. Същевременно, недопустимо е с данни от приложените към преписката доказателства да се попълват непълноти относно релевантните факти и обстоятелства, предмет на настоящото производство. Горното е довело до още едно допуснато в хода на административнонаказателното производство съществено по тежест процесуално нарушение, изразяващо се в неправилно дадена правна квалификация на вменените нарушения, а оттам - и неправилно определяне на санкционната разпоредба за всяко едно от тях, въз основа на която е ангажирана отговорността на виновния за ПТП-то водач. Безспорно, така допуснатите процесуални нарушения са ограничили правото на защита на наказаното лице до степен, последното да не може да разбере за какво точно нарушение е ангажирана административнонаказателната му отговорност.

По отношение на първото вменено нарушение на жалбоподателя, съдът намира следното: Разпоредбата на чл.20, ал.1 от ЗДвП урежда нарушение, което се състои единствено в неизпълнение на задължението за непрекъснато контролиране от водачите на управляваните от тях пътни превозни средства, като цитираната нормата не изисква вследствие на това да е причинено ПТП. В настоящият случай е описано нарушение, при което е реализирано ПТП с имуществени вреди. Същевременно, разпоредбата на чл.179, ал.2, във връзка с ал.1 от ЗДвП урежда състав на друг вид нарушение, при който освен съставомерния признак: не спазване на съответните правила за движение, се предвижда и допълнителен резултат, а именно ПТП, което не съставлява престъпление, с оглед характера и размера на причинените имуществени вреди. Разликата в съставомерните елементи на двете нарушения определя и разлика в предвидената от законодателя санкции.

С оглед на изложеното по-горе, съдът намира, че описаното в АУАН и НП от фактическа страна първо нарушение, съставлява такова по чл.179, ал.2, във вр. с ал.1 от ЗДвП, а не по чл.20, ал.1 от ЗДвП. Неправилната правна квалификация на първото вменено на жалбоподателя нарушение е довело до неправилно определяне на санкционната разпоредба от наказващият орган – тази по чл.185 от ЗДвП, която е неприложима, предвид настъпилия по-тежък резултат, вследствие поведението на нарушителя, т.е. последният е наказан с административно наказание, несъответно на вмененото му от фактическа и правна страна нарушение с АУАН и НП. Горното е ограничило правото на защита на наказаното лице, доколкото последното е било лишено от

възможността да разбере за какво точно нарушение е ангажирана отговорността му. Допуснатото процесуално нарушение е съществено. То нарушава принципа, залегнал в чл.2, ал.1 от ЗАНН – за законоустановеност на наказанието, което да е съответно на определеното законоустановено нарушение. Като постановено в противоречие с този принцип, НП се явява незаконосъобразно и само на това основание следва да бъде отменено в тази му част.

По отношение на второто вменено нарушение на чл.123, ал.1, т.3, б.“в“ от ЗДвП, съдът намира следното: посочената разпоредба вменява в задължение на водачите на МПС, когато при произшествието са причинени само имуществени вреди, ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат местопроизшествието, да уведомят съответната служба за контрол на МВР на територията, на която е настъпило произшествието, и да изпълняват дадените им указания. Касае се за задължение за уведомяване на органите на МВР, което предполага наличие на разногласия между участниците в ПТП, които разногласия биха възникнали единствено при спиране и на двамата участници. В настоящия случай, единствено в саморъчно попълнената декларация на пострадалото лице са налице данни за започнато попълване на двустранен протокол между участниците в процесното ПТП, но по делото няма никакви доказателства в тази насока. Въобще няма данни и за авторството на първото вменено нарушение, за да се извърши адекватна преценка относно самоличността на другия участник в ПТП-то, с който пострадалото лице не е постигнало съгласие относно обстоятелствата, свързани с него. Следователно, на жалбоподателя е вменено недоказано и несъставомерно нарушение. Наказващият орган не е констатирал тази нередовност в съставения акт и налагайки санкция, макар и на основание съответстващата разпоредба на посочената като нарушена правна норма в АУАН, неправилно е приложил материалния закон. Горното е ограничило правото на защита на наказаното лице, доколкото последното е било лишено от възможността да разбере за какво точно нарушение е ангажирана отговорността му. Допуснатото процесуално нарушение е съществено, тъй като също е в нарушение на принципа, залегнал в чл.2, ал.1 от ЗАНН – за законоустановеност на наказанието, което да е съответно на определеното законоустановено нарушение. Като постановено в противоречие с този принцип, НП се явява незаконосъобразно и само на това основание следва да бъде отменено и в тази му част.

С оглед на горното, съдът намира, че обжалваното НП следва да бъде изцяло отменено, като неправилно и незаконосъобразно издадено.

С оглед изхода на делото и на основание чл.63д от ЗАНН, приложима по силата на чл.87 от ЗАНН, право на разноси има жалбоподателя. Такова изрично изявление не е направено своевременно от правоимащата страна и не са ангажирани доказателства за направените такива в настоящото

производство, поради което съдът не дължи произнасяне по въпроса за разностите.